

TAKTO TO VIDÍM JA

**Imrich Béreš, predseda
Predstavenstva Prvej
stavebnej sporiteľne**

Hanba Bratislavy

Turista plný očakávania prichádza do Bratislavy. Privíta ho železničná alebo autobusová stanica. Je to jeho prvé stretnutie s krajinou. Sadá si do taxíka. Zadá cieľ centrum mesta. Taxík sa pohne a dovezie ho cez dopravný kolaps na miesto určenia. Doposiaľ „idylka“, ale... Nastal čas platiť. Turista sa nestíha diviť. Nevšimol si totiž, že už pri nástupe do taxíka je nastavená taxa 15 eur, takže za tri kilometre zaplatí 35 až 40 eur. Turista zaplatí. Ale myslí si svoje. S pravdepodobnosťou hraničiacou

s istotou nebude mať na prvý kontakt so Slovenskom dobré spomienky a určite sa preň nestane chodiacou reklamou.

Kladiem si otázku, či je takéto zdieranie v poriadku. Z pohľadu práva, žiaľ, áno. Ak už raz nastúpíte, máte smolu. Jednoducho musíte zaplatiť. Ak si tých 15 eur všimnete, môžete si zavolať inú taxislužbu. Tá istá trasa vás bude stáť približne päť eur. Mimochodom, môj kolega si pri nastupovaní všimol túto nehoráznú taxu. Opýtal sa taxikára, či to myslí vážne. Viete, čo mu odpovedal? „Keď sa vám nepáči, odpáľte.“ Kolega pochopil a „odpálil“. Nechcem však hádzať všetkých do jedného vreca. Našťastie, máme aj poctivých a slušných taxikárov.

Okrem toho, že nemáme jednotnú farbu taxíkov, máme v cestovnej službe exkluzívny bordel. Bolo by namieste, aby sa kompetentní konečne zamysleli, koľko zbytočných potvrdení a povolení musí mať profesionálny taxikár. Ale nie je to iba o tom. Zamyslieť by sa mali aj nad tým, aby sme pri nastupovaní a najmä pri platení nemali pocit, že sme v krajine „zázrakov“.